

Peter Swanson
Een verdiende dood

Band 1

Vertaald door Guus Houtzager

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

DEEL 1

De regels van luchthavenbars

1

Ted

‘Hallo,’ zei ze.

Ik keek naar de bleke, sproetige hand op de rugleuning van de lege barkruk die in de businessclasslounge van luchthaven Heathrow naast me stond, en vervolgens naar het gezicht van de onbekende.

‘Ken ik u ergens van?’ vroeg ik. Ze kwam me niet bepaald bekend voor, maar haar Amerikaanse accent, haar kraakheldere witte shirt en de kniehoge leren laarzen die ze over haar skinny jeans droeg, hielpen er stuk voor stuk aan mee dat ze eruitzag als een van de vreselijke vriendinnen van mijn vrouw.

‘Nee, sorry. Ik bewonder alleen uw drankje. Mag ik?’ Ze hees haar lange, slanke lijf op de met leer beklede, draaibare kruk en zette haar handtas op de bar. ‘Is dat gin?’ vroeg ze over de martini die voor me stond.

‘Hendrick’s,’ zei ik.

Ze gebaarde naar de barkeeper, een puber met stekelhaar en een gladde kin, en vroeg om een Hendrick’s martini met twee olijven. Toen haar drankje kwam, hief ze het in mijn richting. Ik had nog een slokje over en zei: ‘Op de vaccinatieplicht voor internationale reizen.’

‘Daar drink ik op.’

Ik ledigde mijn glas en bestelde nog een borrel. Ze stelde zich voor, en ik vergat haar naam meteen weer. Ik noemde de mijne – alleen Ted, niet Ted Severson: toen nog niet, tenminste. We zaten in de overdreven beklede en verlichte lounge op Heathrow, dronken ons drankje, wisselden een paar opmerkingen uit en bevestigden dat we allebei op dezelfde rechtstreekse vlucht naar Logan Airport in Boston zaten te wachten. Ze haalde een dunne paperback uit haar tasje en begon erin te lezen. Het bood me de gelegenheid haar goed te bekijken. Ze was beeldschoon: lang rood haar, transparante ogen, blauwgroen als tropisch water, en een zo bleke huid dat hij de bijna blauwig witte kleur van taptemelk had. Als zo'n vrouw in je stamkroeg naast je komt zitten en je complimenteert met je stijl van drinken, denk je dat er een grote verandering in je leven op til is. Maar er gelden andere regels in luchthavenbars, waar je mededrinkers op het punt staan in tegengestelde richtingen van je weg te rennen. En hoewel deze vrouw op weg was naar Boston, was ik nog vervuld van hevige woede over de situatie thuis met mijn vrouw. Tijdens mijn week in Engeland had ik aan niets anders kunnen denken. Ik had nauwelijks gegeten of geslapen.

Over de luidspreker weerklonk een boodschap waarin slechts twee woorden te onderscheiden waren: 'Boston' en 'vertraging'. Ik keek naar het bord dat bo-

ven de rijen met van achteren belichte flessen eerste-klas drank hing, en zag hoe onze vertrektijd een uur werd verzet.

‘Tijd voor de volgende,’ zei ik. ‘Ik trakteer.’

‘Waarom niet,’ zei ze, sloeg haar boek dicht en legde het met het omslag naar boven naast haar handtas op de bar. *The Two Faces of January*. Door Patricia Highsmith.

‘Hoe bevalt het boek je?’

‘Het is niet een van haar beste.’

‘Niets erger dan een slecht boek en een vlucht met een lange vertraging.’

‘Wat lees jij?’ vroeg ze.

‘De krant. Ik houd niet zo van boeken.’

‘Wat doe je dan op vlieggreizen?’

‘Gin drinken. Moorden beramen.’

‘Interessant.’ Ze glimlachte me toe, het eerste lachje dat ik van haar zag. Het was een brede lach die een plooi tusschen haar bovenlip en haar neus veroorzaakte en een perfect gebit liet zien, alsmede een reepje roze tandvlees. Ik vroeg me af hoe oud ze was. Toen ze voor het eerst was gaan zitten, had ik gedacht dat ze halverwege de dertig was, ongeveer van mijn leeftijd, maar door haar glimlach en de wolk verschoten sproeten op haar neusbrug zag ze er jonger uit. Als ongeveer achtentwintig. De leeftijd van mijn vrouw.

‘En natuurlijk werk ik als ik vlieg,’ voegde ik aan

mijn woorden toe.

‘Waar houd je je mee bezig?’

Ik vertelde haar de korte versie: hoe ik beginnende internetbedrijfjes financierde en adviseerde. Ik vertelde haar niet hoe ik een optimaal rendement uit mijn geld had gehaald – door die bedrijfjes te verkopen zodra ze er veelbelovend uit gingen zien. Ik vertelde haar ook niet dat ik mijn hele leven nooit meer echt hoefde te werken, en dat ik er als een van de weinige dotcommers uit eind jaren negentig in was geslaagd tijdig mijn biesen te pakken (en mijn aandelen te verzilveren) vlak voordat de zeepbel knapte. Ik verzweg die feiten alleen omdat ik geen zin had om erover te praten, niet omdat ik dacht dat mijn nieuwe metgezellin ze weerzinwekkend zou vinden, of haar interesse in een gesprek met mij zou verliezen. Ik had nooit behoefte gevoeld om me te excuseren voor het geld dat ik had verdiend.

‘En jij? Wat doe jij?’ vroeg ik.

‘Ik werk op Winslow College. Ik ben archivaris.’

Winslow is een vrouwenuniversiteit in een lommerrijke voorstad op ruim dertig kilometer ten westen van Boston.

Ik vroeg haar wat een archivaris precies doet en ze vertelde me wat, naar ik vermoedde, háár beknopte verhaal over haar werk was: hoe ze academische documenten verzamelde en verduurzaamde. ‘En je

woont in Winslow?’ vroeg ik.

‘Inderdaad.’

‘Getrouwd?’

‘Nee. En jij?’

Terwijl ze het zei, ving ik de subtiele blik in haar ogen op terwijl ze naar een ring aan mijn linkerhand zocht.

‘Ja, helaas wel,’ zei ik. Vervolgens hield ik mijn hand voor haar omhoog, zodat ze mijn kale ringvinger kon zien. ‘En, nee, ik doe mijn trouwring niet af in luchthavenbars voor het geval dat er een vrouw zoals jij naast me komt zitten. Ik heb nooit een ring gehad. Ze zitten vreselijk.’

‘Waarom: helaas wel?’ vroeg ze.

‘Dat is een lang verhaal.’

‘Onze vlucht is vertraagd.’

‘Wil je echt meer horen over mijn smerige bestaan?’

‘Hoe kan ik daar nee op zeggen?’

‘Als ik je ga vertellen dat ik nog zo’n jongen nodig heb.’ Ik hield mijn lege glas omhoog. ‘Jij?’

‘Nee, dank je. Twee is voor mij de limiet.’ Ze schoof met haar tanden een van de olijven van de tandenstoker en beet erop. Ik ving een vluchtige glimp op van het roze puntje van haar tong.

‘Ik zeg altijd dat twee martini’s te veel is, en drie niet genoeg.’

‘Dat is grappig. Heeft James Thurber dat ook niet gezegd?’

‘Ik heb nooit van hem gehoord,’ zei ik gniffelend, hoewel ik me een beetje bête voelde omdat ik een beroemde quote voor een zelfbedachte opmerking had willen laten doorgaan. Opeens stond de barkeeper voor me en bestelde ik een nieuwe borrel. De huid rond mijn mond had die aangename gevoelloosheid gekregen die je van gin krijgt, en ik wist dat ik het gevaar liep om te dronken te worden en te veel te zeggen. Maar hier golden tenslotte de regels van de luchthaven, en hoewel mijn medereiziger maar dertig kilometer bij me vandaan woonde, was ik haar naam al vergeten en wist ik dat de kans dat ik haar ooit terug zou zien, zeer gering was. En het gaf een goed gevoel om met een onbekende te praten en te drinken. Alleen al het hardop uitspreken van bepaalde woorden deed een deel van mijn woede verdwijnen.

En dus vertelde ik het verhaal aan haar. Ik vertelde haar dat mijn vrouw en ik drie jaar getrouwd waren en dat we in Boston woonden. Ik vertelde haar over de week in september in de Kennewick Inn aan de zuidkust van Maine, en hoe we verliefd op die omgeving waren geworden en bespottelijk duur onroerend goed aan de kust hadden gekocht. Ik vertelde haar dat mijn vrouw, omdat ze was afgestudeerd in een richting die ‘kunst en sociale actie’ wordt genoemd, besloot dat ze voldoende gekwalificeerd was om samen met een architectenbureau het huis te ontwerpen en

recentelijk het merendeel van haar tijd had doorgebracht in Kennewick, waar ze had samengewerkt met de aannemer Brad Daggett.

‘En Brad en zij...?’ vroeg ze, nadat ze de tweede olijf in haar mond had laten glijden.

‘Mmm-mmm.’

‘Weet je het zeker?’

Dus gaf ik haar meer bijzonderheden. Ik vertelde haar dat Miranda genoeg van ons leven in Boston had gekregen. In het eerste jaar van ons huwelijk had ze zich beziggehouden met het inrichten van onze *brownstone* aan het South End. Daarna had ze een deeltijdbaan gehad in de galerie van een bevriende galeriehoudster in het SoWa-district, maar zelfs toen wist ik dat de glans van de dingen afging. Halverwege de avondmaaltijd raakten we door onze gesprekstof heen, en we gingen op andere tijden naar bed. Belangrijker was dat we de identiteit waren verloren die ons oorspronkelijk in onze relatie had gedefinieerd. Ik was de rijke zakenman die haar liet kennismaken met dure wijn en liefdadigheidsgala's, en zij was de vrijgevochten kunstenaar die reizen naar Thaise stranden boekte en zich graag in duikbars ophield. Ik beseftte dat we zelf een cliché waren geworden, maar voor ons was het effectief. Op alle niveaus klikte het tussen ons. Ik genoot zelfs van het feit dat, hoewel ik mezelf op een algemene manier als knap beschouw,

niemand mij ooit een blik waardig keurde als ik in haar aanwezigheid verkeerde. Ze had lange benen en grote borsten, een hartvormig gezicht en volle lippen. Ze verfde haar donkerbruine haar altijd zwart. Het was opzettelijk slordig gekapt, alsof ze net uit bed was gekomen. Haar huid was onberispelijk en make-up had ze niet nodig, al ging ze nooit de deur uit zonder zwarte eyeliner op te brengen. In bars en restaurants had ik mannen hun blik op haar zien fixeren. Misschien projecteerde ik, maar de blikken die ze op haar wierpen, waren hongerig en bij de beesten af. Ik was blij dat ik niet in een tijd of plaats leefde waar mannen gewoontegetrouw wapens droegen.

Aan onze reis naar Kennewick, in de staat Maine, waren we spontaan begonnen, als reactie op een klacht van Miranda dat we in ruim een jaar niet met zijn tweeën waren geweest. We vertrokken in de derde week van september. De eerste twee dagen waren wolkeloos en warm, maar op de woensdag van die week trok vanuit Canada een regenfront binnen dat ons aan onze suite kluisterde. We kwamen alleen buiten om Allagash White te drinken en kreeft te eten in de kelderbar van de herberg.

Nadat het regenfront was overgetrokken, werd het koel en droog weer. Het licht werd grijzer, de schemering duurde langer. We kochten truien en verken-

den het anderhalve kilometer lange rotspad dat even ten noorden van de herberg begon en zich een weg kronkelde tussen de aanzwellende Atlantische Oceaan en zijn rotsachtige kust. De lucht, die tot voor kort zwanger was geweest van vochtigheid en de geur van zonnebrandolie, was nu schoon en zilt. Allebei werden we verliefd op Kennewick, zo verliefd dat ik, toen we een met rozenbottels overwoekerd stuk grond met een bord ‘te koop’ op een steile oever aan het einde van een pad aantroffen, ik het nummer op het bord belde en onmiddellijk een bod uitbracht.

Een jaar later waren de rozenstruiken geroid, was er een fundering gelegd en was het exterieur van het huis met acht slaapkamers bijna voltooid. Als hoofdaannemer hadden we Brad Daggett aangenomen, een ruige gescheiden man met dik zwart haar, een *goatee* en een kromme neus. Terwijl ik door de week in Boston verbleef – waar ik als adviseur optrad voor een groep ICT’ers die zojuist aan het mit waren afgestudeerd en een nieuw algoritme hadden ontwikkeld voor een op blogs gebaseerde zoekmachine –, was Miranda steeds vaker in Kennewick, waar ze een kamer in de herberg had betrokken en toezicht hield op de werkzaamheden aan het huis. Daar hield ze zich obsessief bezig met tegels en sanitair.

Begin september besloot ik haar met een bezoekje te verrassen. Terwijl ik de I-95 ten noorden van Bos-

ton opreed, sprak ik een bericht in op haar gsm. Kort voor het middaguur kwam ik in Kennewick aan, waar ik in de herberg naar haar op zoek ging. Er werd me verteld dat ze er al sinds de ochtend niet meer was.

Ik reed naar het huis toe en parkeerde mijn auto op het gravel van de oprijlaan achter Brads F-150. Ook Miranda's Mini Cooper in roodborstei-blauw stond daar. Ik had het terrein een paar weken niet bezocht en zag tot mijn genoegen dat er flink was opgeschooten. Alle ramen zaten zo te zien op hun plaats, en de blauwe tegels die ik voor de verzonken tuin had uitgekozen, waren aangekomen. Ik liep naar de achterkant van het huis, waar alle slaapkamers op de eerste verdieping een eigen balkon hadden, en waar een afgeschermd veranda op de begane grond naar een enorme stenen patio leidde. Vóór de patio was een rechthoekig gat voor het zwembad uitgegraven. Terwijl ik de stenen trap van de patio op liep, zag ik Brad en Miranda door de hoge keukenramen met uitzicht op de oceaan. Net toen ik op het punt stond om tegen het raam te tikken om hun te laten weten dat ik er was, werd ik daar door iets van weerhouden. Ze zaten allebei tegen de onlangs geïnstalleerde aanrechten van kwarts geleund en keken door het raam met uitzicht op Kennewick Cove. Brad rookte een sigaret en ik zag hoe hij een askegel in de koffiekop tikte die hij in zijn andere hand hield.